

Trollhetta i sommerdrakt.

(Foto: Arne Falkanger)

Dette hjalp, men da vi for det meste gikk ut i elven til knes, så ble det bare grøt av papiret og vi var konstant våt hele dagen.

Multer og blåbær var det nok av og det var en vesentlig del av kostholdet ved siden av fisken.

En dag tok vi oss fri fra fiske og klatret opp på Storsola. For en utsikt og for et inntrykk det ga på mottakelige guttesjeler. En mengde blomster og fugler og dyr var det også å legge merke til. Vi var solgt til fjellet for alltid. Bare det å kunne legge seg ned ved en av disse tusen klare bekkene og ta en slurk vann var en lykkestund.

Siden ble det en årlig tur til Nedalen, en av disse er beskrevet i årboken for 1935. Vi fikk også etterhvert andre områder å utforske, det kan fortelles en annen gang, men gleden ved å gå i fjellet unner jeg alle. Derfor vil jeg oppfordre: Myndigheter, industri, handel og privatpersoner til å støtte opp om foreningens virke. T.T. har det trangt økonomisk, antall medlemmer burde økes. Det er god plass på hyttene og antall besøkende kan fordobles. Stiger besøket kan vi senke prisene, i hvert fall ikke øke dem. Og sist men ikke minst en bedre rekreasjon enn en tur i fjellet finnes ikke.

Mountaineering in Sylene

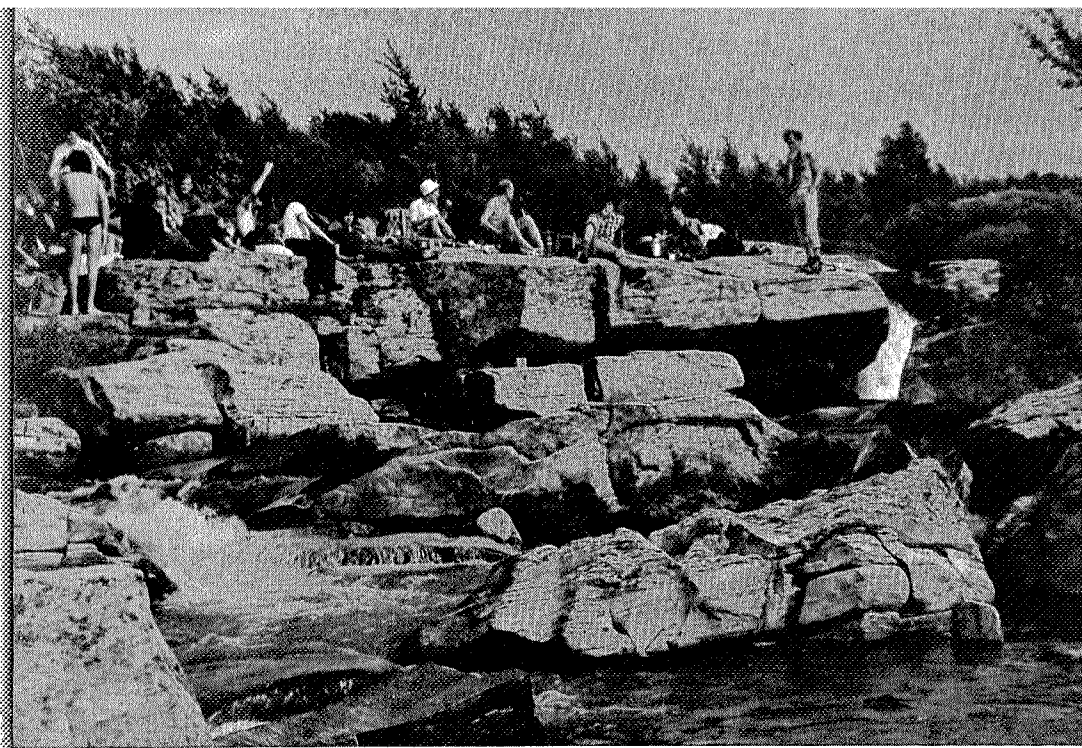
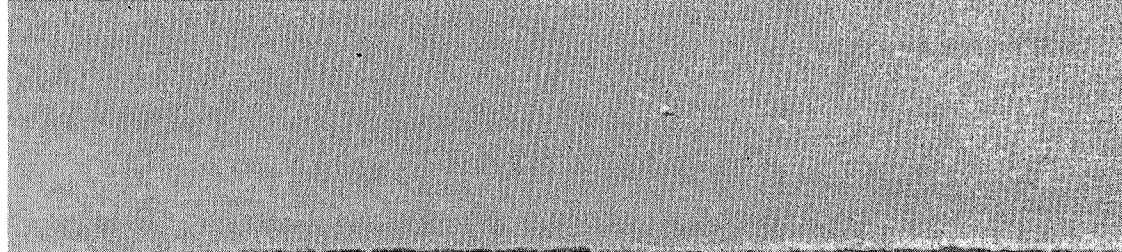
BY BRENDAN HOLLAND, IRELAND

Rotaryklubbene i Trøndelag arrangerte sommeren 1973 en leir for europeisk ungdom. Programmet omfattet blant annet skogplanting, havfiske, jordbruksarbeide og fjelltur i Sylene. En av deltakerne Brendan Holland fra Galway i Irland har sendt følgende rapport fra fjellturen til T.T.s årbok.

Take one Israel, three Danes, three Germans, three Dutch, one Italian, three French, two Norwegians and one Irish — and you have got what it takes to make the most wonderful hike of our lives. After some hours by car from Steinkjer we arrived at the Sørensen cafe in Selbu where we enjoyed a cup or two of Norway's national beverage: coffee. Norwegians must be heavy coffee-drinkers. At Sankå-vika we made the final stop, and from there we had to trust our feet. Two hours walking brought us to the Storerikvollen Tourist hut, where we spent a most wonderful and memorable night under candle-light, cold water and good clean air.

Here I must take the liberty to thank everybody who had anything to do with our stay there. We wan't forget it.

Next morning, after a substantial breakfast and with a lunch-pack and a thermos flask in our «ryggsekk» we went to the shore of the Essand lake under the guiding eye of Helge Foss and his wife. Theodor Brandfjeld was, — by means of his new steamer «Essan II» to bring us sound and safe to Essandheim across the lake. The sea was quite rough, and our bad experience from the North Atlantic outside Osen fjord in North Trøndelag made us look forward to this trip with no enthusiasm at all. Our Israel friend Amiram dropped his camera into the lake while he was trying to get on board Theodor's «steamer» — and as a good islander I thought I had to fish it up again from the roaring waves of the Essand lake.

Lunch-pause at Nordre Fiskåa.

From Essandheim we set out for a mountain hike towards Nedalen which was a lot longer than most of us thought it would be. What distances you have in your country!

We stopped for a rest at the Nordre Fiskåa where we enjoyed our lunch packet and then proceeded through the valley between Vardeberget and the Sylene mountains. We were entertained by some reindeer on our way. They seemed to be even more curious than us. I suppose they didn't have the opportunity to see youth from nine nations along the track every day. After a total distance of about 16 km we finally descended the last slope down to Nedalshytta. Eventhough we were very exhausted we managed to work up energy enough to get into the «badstue» and then to the dinner-table. We relaxed in the luxury of the new hut this evening, and went to bed early with the thought of what was to come the next day — the Sylen peak — in our minds.

←

Rest at Syltjønnå.

Germany, France and Italy stretching the legs.

Thank to an «order» from Helge Foss we were rising quite early the next day to set out on what was to be the hardest day of our trip.

We walked for about three hours till we came to Syl-tjønnen where we had our rest before the big climb. We climbed for about two hours, taking odd rests, before we finally reached the top. From there we could see the glacier on this Swedish side. We had the Helags and Snasarne quite close and the snow-covered Rondane far in the West.

We also had a good view of the artificial lake Nesjøen and also of Essand. Personally I am quite sure for first time in history the national anthem «Ja, vi elsker dette landet» was sung by youth from nine nations on the Sylene peak.

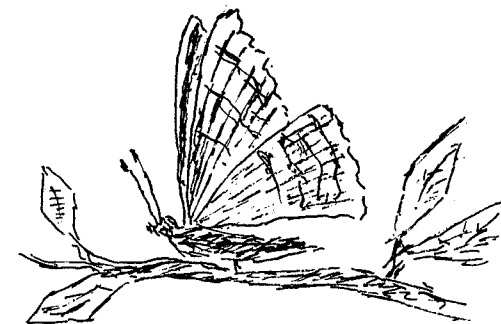
It took quite some time to see all of these wonderfull things and we must have spent a long time up there. Descending from the top we again had a rest at Syl-tjønnen. Our singing :«He is a jolly good fellow» brought tears in the eyes of our leader, it was *not* the wind that was the cause. The last bit down to Nedalshytta

Always upward.

was rather wet, for the first time we had a quite heavy rainshower. The next day we spent in the hut, licking our wounds, playing cards, writing letters and so on.

Eventhough we knew that we were going to some other wonderful place in Trøndelag, we still felt sorrow in our hearts when we had to leave the Sylene district.

Kristen Gundelach — Kronikk i 1956

Nærværet av og samhörigheten med dette høyere vesen gir det følsomme sinn den trygghet som er det dypeste i naturfølelsen. Naturen trenger ikke som estetisk skjønnhet for å virke sterkt på oss. Dette mysteriøse vesen, så uanselig av ytre, så lavmelt er allikevel meget mektig. Det løfter byrden av bekymringer fra vår rygg, frigjør oss så vi kan rette oss opp, ånde med hele brystet og så smått begynne å bli oss selv igjen.

— — *Og når vi er nådd så langt setter vi oss på en kampesten som den omsorgsfulle natur har dekket med mose for at den skal være god å sitte på. Der sitter vi omgitt av trygghet og føler at vi endelig er nådd til målet. Vi er kommet bort fra alt uvesentlig og er blitt oss selv igjen.*

Da svenskene ble jaget fra Meråker

AV JON LEIRFALL

Gudbrandsdølene og hadelendingene har fått god plass i Norgeshistoria for sin innsats ved Kringen og Granavold. De færreste er vel klar over at meråkerbyggene har gjort en innsats som godt tåler sammenligning. Her forteller Jon Leirfall om hvordan 50 meråkerbønder gjennom heltmodig innsats jagde 5—600 svenske krigere i 1676. Artikkelforfatteren har nå kastet frem tanken om at det bør reises en bauta til minne om meråkerbøndernes innsats, og at denne bør være ferdig til 300 årsminnet.

Etter Svartedauen lå Meråkerbygda øde og folketom over 200 år likeens som de andre utkantsgrendene i Stjørdalsdalføret. Først omkring 1590 begynte de nedlagte gardene fra mellomalderen å bli folksatt igjen, og i 1613 var det blitt 10—12 bønder. Det hadde blitt ei lita bygd der oppe med folk på garden fra Volden og oppover mot Brenna. De hadde også bygd seg ei lita fattigslig kirke dit det kom prest noen ganger for året, så de slapp å fare helt ned til Hegra med dåpsbarn og lik.

Da oberst Mønnikhoven drog gjennom Stjørdalen med de 900 nederlandske leiesoldatene sine i 1612 brente han hele Meråkerbygda. Dette stoppa nok for ei tid nyriddinga, og tallet på gardar viser ikke noe særlig stigning frem til 1640. Men så kom Hanibalfeida med den utgangen at Jämtland tapte, og mange jämter dro over til Norge. Det er grunn til å tro at flere av dem slo seg til i Meråker og rydda seg gardar her. For folk fra fjellbygdene i Jämtland måtte Meråker med kornvise gardar og den lakserike elva, og jorda som en gang hadde vært dyrket, virke tillokkende. Og det er i alle fall i disse åra etter at Jämtland ble svensk, at busetting skyter fart i Meråker slik at det i 1666 var 54 bønder i bygda.